

beelden der oude lui en der burgers had hij sinds lang gebroken, er bestonden andere leefregels voor kruideniers dan voor kunstenaars of liever kunstenaars behoefden zich aan geen voorschriften van wie ook te storen. Hetgeen hun kunst vereischte dat was de hoogste wet, daaraan hadden zij 't recht alles op te offeren.

En zoo had hij ook zonder eenig gewetensbezwaar beschikt over het leven van het jonge meisje, dat hem zulk een begeerlijk model toescheen; door haar te trouwen wist hij zeker dat zij alleen voor hem bewaard bleef, hij en niemand anders had het recht haar af te beelden.

Bovendien hij vond het belangwekkend eens heel anders te trouwen dan elkeen; zijn huwelijk miste al het banale aan alle andere huwelijken eigen, er was sprake van geld, noch stand, en zelfs het allerminste van liefde en zoo had hij achteloos plichten op zich genomen, welke hij volstrekt niet van zins was ooit te vervullen.

Hij had haar immers gekocht en meende nu haar meester te zijn; zij leerde het hem anders. Eerst droeg hij zijn teleurstelling vrij kalm, hij wilde haar niet zoeken, hij ging op reis, teekende, en schetste naar harte-lust maar intusschen groeide het idee van zijn Rosa Marina steeds meer en meer in hem en toch kon hij niet met de uitvoering voortgaan uit gebrek aan één model.

Hij zocht en zocht dagelijks, beproefde het nu eens met deze dan met gene, altijd vergeefs en moedeloos keerde hij naar Holland terug, vast besloten om zijn best te doen Rose Marie te vinden.

Tot veel was Frank in staat, niet tot onoprechtheid; het schokte hem hevig haar terug te zien als meid zijner zuster, maar haar bedriegen, haar meer beloven dan hij geven kon, wilde hij niet.

En zij stond er op hun huwelijk als een ernstige zaak te beschouwen, zij wilde van hem een braaf familie vader maken, een *bourgeois* belachelijk! Hij zou zich de wetten laten voorschrijven door dat kind, door een meisje dat hem geheel onverschillig was, dat hem alleen belang inboezemde door de bewegelijkheid harer trekken, door haar mooie oogen, door haar spontaniëteit.

Als hij deed, wat zij wenschte dan zou zij juist die eigenschappen, welke hij alleen en enkel in haar waardeerde moeten verliezen. Pas si bête! Graag of niet. Rosa Marina zou afkomen met of zonder haar.

„Wel Frank, als je toch van plan bent je te vervelen, ga je dan alleen vervelen, en zit me hier niet te embeteeren,” zeide Charlotte spijtig tot haar broer, die zwijsend in het vuur zat te staren.

„Wat belief je?”

„Waarover zit je toch te soezen? Ik praat met je over alles en nog wat, ik krijg niets dan ja of neen tot antwoord. Waar denk je dan toch aan?”

„Waar ik aan denk? Aan Rosa Marina!”

„Je vrouw?”

„Wel neen! Mijn schilderij!”

„Zoo, hoever is 't gevorderd?”